
Štěstí si tě najde

Barbara Hannay

Ráno se Kate cítila jako po celonočním flámu. Nezamhouřila oka, ustavičně sebou házela a převracela se v posteli. Nedivila by se, kdyby v prostěradle prodřela díry. Natolik ji mučila nespravedlnost osudu. Ani dlouhá horká sprcha, dvě kávy a nádherně prosluněný den jí nezlepšily náladu. Co si proboha počne s puberťačkou v pokoji pro hosty?

Samozřejmě že v první řadě podnikne praktické kroky. Jen co se dostane z doslechu Tilly, zavolá advokátce, ačkoli se nemůže zbavit pocitu, že to stejně nikam nepovede. Možná by měla zkusit i Dětské krizové centrum... Svírala ji úzkost z představy, že Tilly sbalí a předají cizím lidem. Není možné, aby neexistovaly vstřícné rodiny. Jedni příjemní manželé možná už čekají, aby dívce nabídli nový domov.

Tak jako tak jí stále zněla v uších Jedova slova při loučení.

Ange měla s pěstounskou péčí nedobré zkušenosti. Proto ji pro Tilly odmítala.

Ze všeho nejvíc si Kate přála, aby ze sebe to nenadále břemeno nějakým zázrakem setřásla, jenže k ránu ji probral děsivý sen: zemřela a Stan opět zdrhl – bohužel tentokrát osiřely Pippa s Chelsea, dvě nedospělé dívky, kterým nezůstal na světě vůbec nikdo. Kate se rozplakala s tváří zabořenou do polštáře, aby ji Tilly nezaslechla vzlykat. Od té chvíle ji pronásledovaly výčitky; vnitřní hlas se ozýval čím dál ostřeji, a to ji dohánělo k nepřičetnosti.

Bylo téměř osm, nádherný den. Kate se zhluboka nadechla a opatrně zaklepala na Tilly. Předešlý večer toho moc nenapovídaly. Ani jedna neměla na řeči náladu, a tak Kate navrhla k večeři pouze těstoviny. Tilly jen přikývla a večeři pak snědly před televizí. Krátce nato se dívka šla vysprchovat a zmizela v pokoji pro hosty. Od té chvíle spolu nemluvíly, Tilly ani neodpověděla, když jí Kate za zavřenými dveřmi popřála dobrou noc.

„Jsi vzhůru?“ zavolala Kate. „Můžu dál?“ Ozvalo se nesrozumitelné zamumlání. Pootevřela na škvírku. Tilly seděla se zády opřenými o srolovaný polštář, v ruce mobil, jako by právě odeslala zprávu. „Dobré ráno. Jak ses vyspala?“ usmívala se Kate.

Dívka se neobtěžovala úsměv oplatit. „Oukej.“

„Dole je připravená káva. Dáš si?“

„Ne, díky.“

„Čaj?“

Tilly opět jen potřásla hlavou.

„Co bys ráda k snídani?“ Kate neztrácela trpělivost.

„Nevím,“ odfrkla dívka mrzutě. „Toust?“

„Fajn. A s čím? S burákovým máslem nebo s avokádem?“

Teprve teď Tilly projevila jakýs takýs zájem. „S avokádem.“

Možná by se hodilo nějaké „díky“ nebo „prosím“, ale na druhé straně... *Ta holka je možná stejně bezradná jako já.* „Dobrá,“ usmála se znovu Kate. „Jestli vstaneš, můžeš snídat během pěti minut.“

Tilly konečně přikráčela do kuchyně, opět v šortkách se střapatými okraji nohavic, ale v jiném triku s dlouhým rukávem. Vlasy splývající na ramena se jí nádherně leskly, tváře jí po dlouhém spánku zdravě zrůžověly. Vypadala svěže. Ange zjevně dbala na to, aby dcera o sebe náležitě dbala.

„Neprší,“ prohodila jakoby mimochodem.

„Vypadá to na nádherný den,“ přikývla Kate.

Tilly přistoupila ke kuchyňskému oknu, kde na garnýžové tyči visel její závesný květináč, a vykoukla ven. Oblohu jako by někdo vymetl od posledního mráčku. V mírně zvlněné krajině se rozprostíraly nekonečné pastviny tu a tam zkrášlené stříbrnou stuhou potoka. Tolik zeleně! Louky se táhly až k horizontu.

Každý host ten úchvatný výhled obdivoval, a tak Kate zvědavě čekala na Tillyinu reakci. Dívka strávila u okna hodnou chvíli, ale když odvrátila pohled, Kate zarazil její zachmuřený výraz.

„Vy se vůbec nestaráte o zahradu?“ zeptala se.

Kate zamrkala. No tohle! V prvním okamžiku měla sto chutí holku jaksepapří uzemnit, ale nač si kazit krásné ráno? „Jsem tady jenom v nájmu

a přijela jsem teprve nedávno.“ *A nemíním se zdržet dlouho.* „Máš zahrady ráda?“ zeptala se.

„Docela jo.“

Kate zavadila pohledem o rostlinu v závěsném květináči. „Máma měla zahradu?“ Vzpomněla si, že Jed se zmínil, že Angela bydlela rovněž v nájemním bytě.

Tilly přikývla. „Máma pěstovala spoustu květin.“ Vytáhla z kapsy mobil a přejížděla prstem po displeji. Pak přistrčila fotografii Kate. Maličké balkon zdobily bujné palmy v nádobách, bromélie v košících, bylinky, zářivé petúnie. Téměř profesionální aranžmá.

„Nádhera. A kde jsou květiny teď?“

„Jed je dal naší sousedce paní Kettleové.“

Aha. Kate nevěděla, co říct. Chudák holka přišla o mámu, domov i tuhle nádheru. Aniž si to uvědomovala, i na ni dopadal Tillyin zármutek. Raději změnila téma. „Tak, tady máš snídani,“ podala dívce talíř s toustem. Avokádo poctivě rozmačkala, pokapala citronem, lehce osolila a opepřila. „Špetku chilli?“

„Tak jo,“ pokrčila Tilly lhostejně rameny. Dokonce sotva slyšitelně poděkovala.

Kate připravila jídlo i pro sebe a posadila se naproti. Uvažovala, zda se má pokusit dát se s Tilly do řeči. Jíst u jednoho stolu mlčky bylo docela nepříjemné, ale přes všechnu snahu nenacházela vhodné téma. Vysvobodilo ji zvonění telefonu.

Při pohledu na jméno Pippy na displeji Kate ztuhla. *Ne! Proč právě teď?* Jindy by si s dcerou ráda poklábosila, jenže je zrovna nejméně vhodná chvíle. Měla nutkání hovor nepřijmout; věděla, že Pippa pošle obratem zprávu. Všimla si, jak Tilly upřeně zírá na mobil.

„Omlouvám se,“ prohodila k Tilly, vzala mobil a odešla do zadní části místnosti. „Ahoj, Pippo.“

„Ahoj, mami, mám pro tebe báječnou novinu!“ oznamovala dcera rozrušeně.

Ta ironie! Kate přidusila smích. *Hádej, Pipp, s kým právě snídám? No přece s tvou nevlastní sestrou. Ano, s tou, o které jsme ani jedna v životě neslyšely.*

„Nenapínej. Co se děje?“ ptala se naoko zvědavě.

„Budeš babičkou!“

Kate zalapala po dechu. „Ty jsi těhotná?“ Proboha, nestačilo snad jedno překvapení? Duchapřítomně zareagovala mateřsky. „To... No, to je úžasné, drahoušku,“ vydechla. Přesto se bála, že se jí nepodařilo zakrýt zděšení. Kromě toho postřehla, jak Tilly s vykulenými očima poslouchá. Vyšla z kuchyně a tiše za sebou zavřela.

Pippa mezitím sršela nadšením. „Já vím! Neuvěřitelné, že?“ tetelila se blahem. „Je úžasné cítit v sobě miniaturního človíčka.“

Ano, taky žasnu, odtušila Kate v duchu. Pro jistotu se opřela o zárubeň – nějak se jí po té jobovce roztrásla kolena.

„Přiznávám, zakládat rodinu je trochu brzy,“ pokračovala dcera. „Měli bychom šetřit na zálohu na dům, ale to chvíli počká.“

„Hmm...“ Kate se nezmohla na slovo. Po včerejším šoku a bezesné noci nedokázala rozumně myslet. „Já... Asi ano.“

„Ty nemáš radost, mami?“

„Ale mám, Pipp. Jasně že mám. Krásný pocit...“ Tentokrát se Kate vynasnažila o optimistický tón. „David je jistě taky šťastný, že bude tátou,“ neodpustila si dodat.

Nastalo ticho.

„Pippo?“ Kate se zamračila.

„Určitě ho to potěší,“ ozvalo se poněkud nervózně z druhého konce. „Vím, že bude v sedmém nebi radostí.“

„Tys mu to ještě neřekla?“

„Chystám se k tomu, mami. Povím mu to, až se večer vrátí z práce. Připravím mu oblíbenou večeři a tak... Víš, teprve dneska jsem si udělala těhotenský test. A přála jsem si to říct nejdřív tobě. Ženské těmhle záležitostem rozumějí líp, ne?“

„Asi máš pravdu.“ Kate vycítila, že dcera od ní očekává morální podporu, pro případ, že partnera novinka vyvede z míry. „Určitě máme k takovým věcem blíž,“ dodala upřímně.

„Z Davida bude vzorný táta,“ prohlásila Pippa s přehnanou jistotou.

Kate bylo líto, že dcera je tak nervózní. Ale možná se jí to jen zdá. David je pozorný a laskavý mládenec. Pippa mu novinkou vyrazí dech, ale on jí nepochybně podpoří. „Taky si myslím. A jak se cítíš?“ zeptala se jako účastná matka.

„Fajn. Jsem teprve na začátku, takže mi ráno nebývá špatně. Asi to teprve přijde.“

„A zajdeš k lékaři, že?“

„Pochopitelně, mami,“ řekla Pippa trochu popuzeně.

Tuhle reakci si Kate ještě dobře pamatuje z doby dospívání obou holek – při každé matčině poznámce se dotčeně naježily. „Vím, že jsi rozumná,“ pokračovala laskavým tónem, „a krásně si dnešní večer užijte.“

„Díky, mami.“

Rozloučily se a Kate si zhluboka povzddechla. Sousedovy fríské krávy za plotem v klidu okusovaly trsy orosené trávy jako každý den. Těm se žije...

K čertu, vždyť Kate touží jen po troše vlastního prostoru, kapce svobody! Ani to si po všech nepříjemných životních peripetiích neužije? Nejprve Tilly, teď bude babičkou se vším všudy, co se od babiček očekává. Nepřející osud do ní pálí ze všech stran.

Pohlédla k dodávce stojící o pár metrů dál pod plachtou, pak ke kopcům v dálce, jež zdobily světlé tečky dalších stád skotu nebo úhledné řady avokádovníků. Několik pozeňnaných týdnů prožila v téhle klidné svatyni, kde nerušeně sprádala plány nezávislé budoucnosti.

A teď...

Pěstounka cizí třináctileté holky. A babička. Nepochybuje, že Pippa začne naléhat, aby se přestěhovala blíž k vnoučeti a vypomohla s hlídáním.

Kate se rozhodla odolávat posledním událostem, přinejmenším nějaký čas. Dítě se narodí až za devět měsíců a Pippa zůstane na mateřské. A Tilly? Tohle dilema Kate nakonec taky nějak vyřeší. Za žádných okolností se nehodlá vzdát svého snu.

Tilly mezitím posnídala a právě stála u lednice a nalévala si sklenici džusu. Tázavě se ohlédla po Kate. „To byla vaše dcera?“ zeptala se chladně.

Kate měla pokušení neodpovědět – zařekla se, že před Tilly nebude o dcerách vůbec mluvit, jenže nevěděla, jestli se Jed Larsen holce nezmínil o jejích nevlastních sestřích Pippě a Chelsea. Pokud ano, není divu, že vy-zvídá. „Ano, Pippa,“ přikývla nakonec po krátkém zaváhání.

„Kde bydlí?“

„V Townsville.“

Tilly se tvářila vážně, jako by informaci vstřebávala. „Máte ještě jednu dceru, ne?“

„Ehm... Ano, Chelsea. Ta žije v Brisbane.“

„Takže mám dvě sestry.“

„Nevlastní.“

Dívka stála bez hnutí, v obou rukou svírala sklenici s džusem, ale nenapila se. Držela ji tak křečovitě, že jí zbělely klouby prstů.

Kate netušila, co se ubohému děcku honí v hlavě. Vlastně si nedokázala představit reakci Pippy a Chelsea, až jim řekne, že mají nevlastní sestru – třináctiletou, osiřelou holku.

„Jsem jim podobná?“

Bože! Toho jsem se bála. Kate pálily v očích slzy. Vzpomněla si na ten strašný sen. Začínala Tillyinu situaci příliš intenzivně prožívat – nebylo možné zůstat stranou, jako by se jí dívčín problém netýkal. Pokusila se o úsměv. „Ani ne... Ačkoli Chelsea má taky zelené oči.“

Tilly vytřeštila pohled. Kate bylo jasné, že dívce je jasné, kdo je za její existenci zodpovědný. *Jen se proboha nevyptávej na Stana, to bych nestála.*

„Čím se živí?“

Kate na Tilly pár okamžiků koukala nechápavě. „Pippa a Chelsea?“

„Jo.“

Na tohle se bohudíky dá odpovědět bez vykrucování. „Pippa pracuje v domově seniorů jako pracovní terapeutka a Chelsea je právnička.“

„Takže jsou docela chytré.“

„Měly vždycky výborné studijní výsledky,“ přikývla Kate.

Tilly neztrácela vážný výraz.

„Chodíš ráda do školy?“ zadívala se na ni Kate.

„Občas.“ Dívka se konečně napila, což Kate připomnělo, že její toust asi už vychladl. Zašla ke stolu a uždíbla sousto.

„Jaké jsou tady školy?“ zeptala se Tilly.

Tak to vůbec netuším. Okoralý růžek chleba se Kate nepříjemně vzpříčil v krku a musela několikrát polknout, aby se sousto posunulo. Ani bolest v jícnu nezmírnila napětí. Tilly se posadila zpřímá a čekala.

„Poslyš, než se začneme bavit o škole, potřebuju zavolat advokátce tvé matky. Chápej, všechno se to semlelo moc nečekaně a rychle... Nejsem si jistá, jestli...“ Neměla v úmyslu váhat, ale prostě nenašla sílu větu dokončit.

V Tillyiných zelených očích se zaleskly slzy. „Nechcete mě.“

Prokristapána!

„Myslela jsem si to od začátku,“ řekla Tilly rozechvěle, „když jsem viděla ten váš budoucí obytník. Věděla jsem, že máte v plánu odjet.“

Kate nezbylo než přikývnout. „To ano...“ Hledala, jak nejhodněji dívce vysvětlit, jak se věci mají, když ji vyrušil sílící zvuk motoru. Podívala se do okna – po příjezdové cestě kodrcala zablácená žlutá dodávka. *Flint the Sparkie* hlásal slogan vyvedený černým špičatým písmem na boku vozu. *Jiskřící Flint?* Kate se zamračila, když vtom jí svitlo. Dočista zapomněla, že je na dnešek domluvená s elektrikářem!

Potřebovala poradit s rozvody v dodávce a nechtěla spoléhat na informace z blogů nebo webových stránek. Ve starém telefonním seznamu bývalého majitele našla číslo na Liama Flinta, a tak mu zavolala.

Tilly tedy marně čekala na odpověď.

Dodávka zastavila před domem; vystoupil vysoký muž středního věku, s tmavými vlnitými vlasy, na sobě měl khaki montérky.

Tak tohle je poslední osoba, se kterou mám náladu mluvit, úpěla Kate v duchu. Ale elektrikář Flint je vlastně dobrá výmluva, vyhne se Tillyiným dalším všetečným otázkám.

Jen co Kate vyšla ven, začala Tilly psát další zprávu kamarádkám. *Vím, že myslí jen na to, jak se mě zbavit. Tají to přede mnou a nechává mě v nejistotě...*

Tillyin život byl v troskách. A to si myslela, jak to předtím bylo hrozné – po té nehodě a tak... Jenže tenkrát, když se cítila nejhůř, měla kamarádky a ve škole pár soucitných učitelek, které jí hodně pomohly. Dokonce Jed jí pomáhal přežít první dny zoufalství a pláče a pak ty strašné týdny prázdnoty. Chodili spolu do kina, připravil mexické taco skoro stejně skvělé jako máma. Dovolil jí přespávat u Zary. Když jí bylo nejvíc smutno, vzpomínal s ní na mámu.

Teď jí nezůstalo nic. Žádné kamarádky, škola, ani Jed. Jen tahle ženská, která má dokonalé vlastní dcery a oninestojí. Všechno je podělané... anefér! Příšerné! Tady si nikdo nedokáže ani v nejmenším představit, jaká prázdnota ji obklopuje. Tilly by nejraději začala křičet a rozbíjet talíře. Mrskat vším, co jí přijde pod ruku. Naštěstí měla dost zdravého rozumu a ovládla se – zuřivost by situaci ještě zhoršila a Kate by ji tím víc nenáviděla.

Zachmuřeně pozorovala přes okno Kate a chlápka v khaki overalu. Stáli na dvorku, povídali si a Kate se usmívala. Musela zaklonit hlavu, aby vysokému ramenatému muži viděla do tváře. Ukazovala na dodávku a gestikulovala rukama. Starost a napětí, které se jí zračily ve tváři, když mluvily spolu, zmizely. Vypadala vesele, jako by ta její stará dodávka byla nejzajímavější věc na světě... Nebo možná jí tak zaujal ten chlapík, ale to je jedno. Tilly se při pohledu na ni dělalo nanic. A přepadl ji ještě hlubší smutek a vztek. Oběma rukama svírala sklenici s džusem a musela se hodně ovládat, aby jí nemrskla o stěnu. Sice by se jí ulevilo, ale v konečném důsledku jen všechno zhoršilo.

V zoufalství se rozhlédla po kuchyni, zavadila pohledem o špinavé hrnky a talíře od snídaně na stole. Plastové prostírání potřebovalo otřít. Droby chleba na kuchyňském pultě a rozházené slupky z avokáda, rozpůlený citron. Rozsypaná kávová zrna...

Připomněla si, jak mámě záleželo na uklizené a čisté kuchyni – všechno tam mělo své místo. *Uklizený domov, uklizená mysl*, říkávala. Uklízela totiž v jiných domácnostech, proto dobře věděla, jaká jsou někteří lidé čunata.

Tenhle přístup k praktickým věcem života pochopitelně pochytila i dcera. Zrovna teď neměla Tilly nic na práci, a tak usoudila, že nic nezkaží, když v kuchyni uklidí.

Tak trochu naschvál.

Nebo pro mámu.

Olivie milovala středeční večery, kdy se v divadle zkoušelo. I mimo sezonu, kdy herci amatérského souboru nepřipravovali repertoár, setkávali se o středách v Kulturním centru.

U starého dubového jídelního stolu pročítali úryvky různých her a jeden po druhém si zkoušeli vybrané výstupy. Většinou bylo i něco k zakousnutí – pizza, sýr, kreky, pár řezů quiche... U sklenky vína pak večer probíhal v odlehčené atmosféře.

Samozřejmě nechyběla Josie, Peter a Hamish, Heidi, Derek. Občas se přidala také Margot, která při tom malovala kulisu, opravovala kostým nebo aspoň umývala nádobí. Navzájem znali své slabé stránky, ale přesto spolu poseděli rádi.

V posledních letech se Olivie s herci velmi sblížila – nahrazovali jí rodinu. Jejich objetí na přivítanou Olivii pokaždé pohladilo po duši. Srdečné vztahy jí totiž v posledních letech chyběly nejméně.

Dnes večer bude zkouška v plném proudu. Olivie nedokázala strávit představení, že na jevišti se v roli Lady X naparuje Margot, kdežto ona osaměle sedí doma s nohou na štokrleti, večerí ohříváné dušené kuřecí a kouká na nudný televizní kvíz. Jedinou útěchou jí je sklenka jemné skotské, dárek od Rolfa Anderse.

Zlatíčko Rolf. Je moc pozorný... Olivie věděla, že místní drbny nechápou, proč se s ním manželka rozvedla. Olivii se však svěřil – Lisa mu nikdy neodpustila, že zavřel stavební firmu a začal psát. Později, když se stal úspěšným spisovatelem, svého rozhodnutí těžce litovala. To už se Rolf usídlil v Tablelands. Jeden čas se šířily řeči, že si začal románek s Emily Hargreavesovou, majitelkou místních novin. Olivie nikdy nestrkala nos do Rolfova soukromí. Koneckonců, místní plátek – jako většina podobných v malých městech – přestal vycházet a Emily trávila většinu času na manželově farmě, zato Rolf podnikal časté cesty do Ameriky. Ve Washingtonu vydal bestseller, roznesly se fámy o jeho aféře s jednou oslňující dámou z diplomatických kruhů. Olivie věděla, že nejde o plané řeči, a ve skrytu duše příteli fandila. Když ji teď napadla Amerika, přirozeně zavzpomínala na dobu, kterou tam sama prožila. Bože, jak je to dávno... Téměř padesát let. Vzpomínka na život v jižní Kalifornii, kam se přistěhovala za Michaelem, však zůstávala stále bolestně živá.

Olivii rodiče její touhu stát se herečkou podporovali, protože sami měli umělecké nadání. Otec byl jazzový pianista, matka uznávaná keramička. Sestra, úspěšná houslistka, hrála v australském komorním orchestru. A tak když Olivie projevila zájem o studium v NIDA – Národním institutu dramatických umění – rodiče nadšeně souhlasili.

Hned v prvním ročníku jí učaroval šarmantní krasavec Michael Carruthers, ale milenci se stali až o rok později. V posledním, třetím ročníku plavili za hvězdný pár. Když oba obsadili do *Romea a Julie*, Olivie nevěděla, jak osudu za takové štěstí poděkovat. Tu sezonu se hráli na hereckém výsluní a nikdo nepochyboval, že je čeká oslnivá kariéra v zahraničí. Londýn. Broadway. Hollywood. A ta úchvatná poslední sezona v Sydney!

Olivie se cítila v sedmém nebi. S Michaelem si najali podkrovní byt s tírnou kuchyňkou, zato obrovskou postelí pod zkoseným stropem. Jak romantické... Obecenstvo je odměňovalo bouřlivým potleskem, šatny připo-

mínaly květinářství, následovaly večírky, kde šampaňské teklo proudem. Kdykoli se pár objevil na veřejnosti, nepřestávaly cvakat fotoaparáty. Úspěšnější sezonu si jako začínající herci nemohli vysnit. Naivní Olivie se už viděla jako další Katherine Hepburnová nebo Meryl Streepová a nemohla se dočkat, až se usadí v Los Angeles... ve městě andělů...

Osud však rozdál jiné karty.

Ne, už nevzpomínej. Přestaň, než se sesypeš.

Vesmír ji nejspíš vyslyšel, protože někdo zaklepal.

„Kdo je?“ zavolala docela zostrá. Většina známých byla v divadle, tak doufala, že se nebude muset zvedat z křesla.

„Rolf.“

„Ach, Rolfe...“ Příkrý tón se vytratil. „Už jdu,“ šourala se o berlích ke dveřím, ale než to stihla, otevřely se.

Venku muselo být dost chladno, protože Rolf měl na sobě prošivanou bundu a modro-zelenou kostkovanou šálu. „Moc ráda tě vidím,“ přivítala ho Olivie. „Neneseš mi náhodou další láhev té báječné whisky?“ dodala s výzývavým úsměvem.

Rolf se rozesmál. „Bohužel ne. To už jsi tu první vyžahla?“

„Proboha ne! Žertuju,“ uchichtla se Olivie.

„No, nejdu s prázdnou. Tady máš perníčky v čokoládě.“ Cestou do pokoje jí podal smaragdově zelenou krabičku.

„Mmm... Jsi milý.“ Olivie hned poznala domácí perníčky z místní pekárny.

„Potřebuješ trochu sladkého na uklidnění, když jsi ošizená o další zkoušku.“

„Fakt, Rolfe. Ještě že tě mám,“ příkyvovala Olivie. Hlas se jí zadrhl dojetím. „Tak už se posad.“ Všimla si, že mu oči zabloudily k načaté lahvi, a nabídla mu drink.

„Proč ne?“ řekl se širokým úsměvem.

„Výborně. Všechno potřebné najdeš v kuchyni.“

„Mám ti dolít?“

Olivie se zadívala na svou skleničku s posledním douškem. „Jen kapku, prosím.“

Rolf se znovu zasmál, zmizel v kuchyni a vzápětí se vrátil s křišťálovou sklenkou a malou miskou ledových kostek. Obsloužil Olivii, shodil bundu

a pověsil ji na věšák u dveří. Pak se pohodlně usadil na proutěné lenošce vystlané polštářky.

„Co kotník?“ zeptal se zdvořile.

„Díky za optání, ale přijde mi to pořád stejné. Děsná otrava. Na druhé straně můžu být ráda, že jsem nemusela na operaci.“

„No právě,“ přikyvoval Rolf.

„Navíc když si neplatím soukromé zdravotní pojištění,“ podotkla Olivie. Před Rolfem nepotřebovala nic skrývat. Proč tutlat skutečný stav příjmů? Před kolegy z divadla se však nikdy nezmínila, jak musí být opatrná s každým výdajem. Kdykoli si šla vyzvednout sociální dávku, zaparkovala u papírnictví a pozorně se rozhlédla, jestli ji nikdo nevidí přecházet ulici. „Byl ses podívat na zkoušce?“ zeptala se opatrně.

„Jenom pár minut.“

„Asi víš, že Josie obsadila do role Lady X Margot, že?“

Rolf přikývl.

„A... Viděl jsi ji na scéně?“

„Krátce.“

Jejich pohledy se střetly, ale Rolf se tvářil bezvýrazně. „No, nemíním se ptát...“ Olivie potlačila povzdech.

„To je moudré, drahoušku.“

Takovou odpověď nečekala, a nedovedla hned zareagovat. Rolf a kolegové se možná rozhodli mlčky Margot přijmout jako náhradu. Přirozeně nikoho nenapadlo, jak tím raní Oliviinu profesní hrdost.

Polkli doušek lahodné skotské. „Myslím, že ses kdysi zmínila, že znáš Michaela Carrutherse,“ vzpomněl si Rolf a odložil sklenku na konferenční stůlek.

Prokristapána! To se ptá zrovna teď? Právě dnes večer? Když se Olivie tolik snažila zapomenout... „Ano. Proč?“

„Minulý měsíc jsem si odskočil do Sydney. O *Příští zastávku Mars* tam jeví zájem a –“

Olivie se neovládla. „Představení u nás je přece světová premiéra, ne?“ I kdyby nemohla hrát, dohoda je jasná – a jistá.

„Ano, ano. Neboj se, smlouva je závazná. Jen jsem se bavil s divadelníky v Sydney,“ pokrčil Rolf rameny. „A jednou se k tomu náhodou připletl i Michael Carruthers.“

„Doufám, že jsi nezmínil mě.“ Z Oliviina hlasu zněla nervozita.

„No, to jsi ještě zkoušela Lady X, tak přirozeně ano.“

„Ach...“ Olivie ztuhla. Samozřejmě že sledovala Michaelovu kariéru. V Austrálii bylo jeho jméno stále dobře známé a viděla ho hrát ve filmech. „Jak se Michaelovi daří?“ zeptala se. Proč je najednou tak opatrná a vystrašená? Rolf se našťestí zdál v pohodě.

„Nechci být nespravedlivý, ale pomyslel jsem si, že už taky stárne.“

„No jo,“ pronesla Olivie se smutným úsměvem. „Věk dostihne každého, ne?“

Rolf, který nebyl o mnoho mladší než ona nebo Michael, se soucitně pousmál. „Neříkala jsi, že jste spolu studovali na filmové akademii?“

Olivie se zamyslela – nebyla si jistá, jestli se o tom Rolfovi někdy zmínila. „Asi ano,“ připustila. „Pak jsme se potkali ještě v Hollywoodu – nějaký čas jsem tam žila.“ *Sakra, proč to říkám? Tím pádem Rolfovi dojde, že zatímco Michael rozjel ve Státech kariéru, já jsem se zahrabala na periferii.* Nervózně sáhla po sklence, aby se uklidnila douškem whisky. Nicméně z paměti se již začaly vynořovat zjitřující vzpomínky.

„Asi jsem tě rozrušil.“ Rolf se opřel lokty o kolena, naklonil se k ní a upřeně ji pozoroval.

„Ne,“ mávla ledabyle rukou. „To nic, jsem v pohodě,“ prohodila, jenže co se týče pohody, lhala. V nitru se třásla, jako by se měla každým okamžikem celá rozpadnout. Oněch příšerných šest měsíců, kdy se chystali přesídlit do Los Angeles... a ona nakonec zůstala sama v Austrálii.

Překlad Hana Černá